

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce: **L. B.,**
zastoupený advokátem Mgr. Filipem Toulem
sídlem Lannova 16/136, 370 01 České Budějovice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**
sídlem Škroupova 1760/18, 306 13 Plzeň

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: **CETIN a. s., IČ 04084063**
sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2019, č. j. PK-RR/1787/19,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Staňkov, odboru výstavby, ze dne 15. 3. 2019, č. j. CJ 412/2019/SÚ, kterým bylo podle § 79 a § 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění do 31. 12. 2017 (dále jen „*stavební zákon*“), povoleno umístění stavby „*Staňkov – modernizace sběrného dvora odpadů*“ na pozemcích st. p. č. X, st. p. č. X, p. č. X, p. č. X, p. č. X a st. p. č. X ulice X. , k. ú. S. - ves.

II.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce předně namítal rozpor napadeného rozhodnutí s územním plánem a nevypořádání se s námitkou prašnosti. Uvedl, že dle platného územního plánu lze v dané lokalitě hospodařit s odpady pouze v takovém rozsahu a formě, aby svým provozem nad míru stanovenou hygienickými předpisy pro bydlení neovlivňovaly plochy, objekty a zařízení sloužící bydlení nebo rekreaci. Stejně konstatování se objevuje také v napadeném rozhodnutí na straně 7, kde žalovaný uvádí, že se prvoinstanční orgán s námitkou žalobce, že umístění stavby je v rozporu s územním plánem města, neboť stavba způsobí hluchnost a prašnost nad hygienické limity, v rozhodnutí zcela vypořádal. Žalobce v této souvislosti namítal, že ačkoliv žalovaný na str. 7 konstatuje, že rozhodnutí obsahuje podmínku týkající se prašnosti, nebyl v územním řízení a ani v následném odvolacím řízení ze strany stavebníka navrhnut ani proveden žádný důkaz, který by prokázal, že uvažovaná prašnost stavby, respektive jejího následného provozu, bude pod hygienickými limity pro bydlení. Dále žalobce poukazoval na str. 11 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný uvedl, že „*Dle odvolacího orgánu z předložených podkladů nevyplývá, že předmětným záměrem dojde k podstatnému navýšení prašnosti. Naopak je toho názoru, že navrhovanou úpravou povrchů sběrného dvora, stávajícího vjezdu a následnou úpravou povrchů komunikace po provedení vodovodní přípojky a rozvodů kanalizace, se prašnost při pohybu automobilů po areálu a komunikaci v M. ulici oproti stávajícímu stavu sníží.*“ Žalobce pokračoval tím, že z dokumentů, které jsou součástí spisu, nevyplývá žádný údaj o stávající prašnosti sběrného dvora a není tak zřejmé, z jakého údaje Městský úřad Staňkova a stejně tak žalovaný vycházeli. Všechna shora uvedená konstatování připouští, že činnost, které ve sběrném dvoře probíhá, způsobuje prašnost. Ani žalovaný a ani Městský úřad Staňkov ovšem neví, jaká je prašnost nyní, pokud se zvýší, tak o kolik a zda v takovém případě bude vyhovovat hygienickým předpisům, a tedy také územnímu plánu města. Samotné tvrzení o tom, že se prašnost podstatně nezvýší, nemá žádnou oporu ve správním spise, není zřejmé, s jakými exaktními údaji žalovaný pracuje, neboť vzhledem k tomu, že prašnost je měřitelná, nepostačí to, že má žalovaný ničím

neprokázaný názor, že se prašnost nezvýší. Žalobce dále uvedl, že již nyní ho provoz sběrného dvora obtěžuje, na jeho pozemcích končí skleněné střepy apod., trpí hlukem při vykládání a nakládání kontejnerů a při vykládání odpadu do kontejnerů. V neposlední řadě má také starost o své zdraví, neboť jeho otec i děd zemřeli v důsledku onemocnění na rakovinu ve věku žalobce.

3. V další námitce žalobce upozorňoval na vysokou hlučnost. Uvedl, že až z odvolacího rozhodnutí se dozvěděl, že stavba bude umístěna v jakémsi technickém dvoře ve společném areálu, kde je nyní umístěn sběrný dvůr. Ačkoliv žalobce uváděl, že v areálu sběrného dvora jsou parkovány stroje technických služeb, které jsou startovány před šestou hodinou ranní, vždy mu bylo ze strany města prezentováno, že se jedná o areál sběrného dvora. Žalobci tak nebylo zřejmé, a nevyplývá to ani ze správního spisu, ačkoliv to žalovaný uvádí v odvolacím rozhodnutí, jaká část z pozemků p. č. X st., X st., X, X, X a X st. v katastrálním území S. – ves, má sloužit pro stavbu, která pro potřeby technického dvora. K tomu žalobce namítal, že pozemky p.č. X a st. X v k.ú. S. – ves nejsou ve vlastnictví města S. a žalobce neví, co na nich má být povoleno umístit.
4. Provedená studie hlučnosti rovněž podle žalobce nereflexuje skutečný stav. Vzhledem k tomu, že provoz sběrného dvora probíhá i nyní, nevidí žalobce jediný důvod, proč nebylo provedeno měření hlučnosti na místě samém. V tomto případě se nejedná jen o hlučnost nákladních vozidel odvázejících odpad, ale zejména o hluk způsobený při vykládce odpadu. Osobních vozidel přivázejících odpad je skutečně velké množství a jen pokud bychom vydělili posledně známé číslo objemu uloženého odpadu za rok 2016 (763 tun) cca 100 kg na jednu vykládku odpadu, dostaneme za 1 rok 7600 vozidel, která přivezou do sběrného dvora odpad. Vzhledem k tomu, že dle provozního řádu nefunguje sběrný dvůr každý den, je zřejmé, že denně se ve sběrném dvoře vystřídá několik desítek vozidel a hluk je skutečně značný.
5. Žalobce v podané žalobě rovněž upozorňoval na nezjištěné odtokové poměry. V této souvislosti poukazoval na str. 9 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný opětovně připouští, že k navýšení hluku, prašnosti a zhoršení odtokových poměrů dojde, ale hodnotí to subjektivně tak, že se nebude jednat o zásadní zhoršení. Žalobce namítal, že ovšem není zřejmé, z čeho tedy žalovaný při této úvaze vycházel, o jaké důkazy své úsudky opírá. Podle žalobce žalovaný zcela rezignoval na svojí funkci, neboť je to právě on a prvoinstanční orgán, který má v rámci územního řízení zkoumat, zda daná stavba splňuje všechny zákonné i podzákonné podmínky pro umístění na konkrétní ploše. Žalobce v rámci územního řízení předložil důkaz – fotodokumentaci, dle které byla po výpočtu odtoku srážkové vody provedena rekonstrukce kanalizace a kanalizační řad, na který je sběrný dvůr napojen, přičemž došlo ke změně z průměru 350 mm na průměr 250 mm. Logické je, že pokud bude pršet, je nutné spočítat počet kanalizačních přípojek do kanalizačního řádu nad přípojkou sběrného dvora včetně započítání ploch, které jsou odvodněny, a následně lze dojít k závěru, zda kanalizace o průměru 250 mm je dostatečná. Žalobce byl přesvědčený, že není, neboť už teď za mírného deště srážková voda ze sběrného dvora neodtéká, neboť kapacita kanalizačního řádu je naplněna odvodněním výše položených nemovitostí. Dešťová voda se potom ve sběrném dvoře hromadí a stéká, přes asfaltový a jiný odpad směrem k nemovitostem žalobce, kde ji zadržuje plotová zeď žalobce, kterou podmáčí a kde se částečně zasakuje a ohrožuje kvalitu podzemní vody ve studni žalobce. Dále žalobce namítal, že také chybí odtoková

studie.

6. Žalobce také namítal, že nejsou dodrženy dostatečné odstupové vzdálenosti od jeho nemovitostí (zejména umístění buňky pro obsluhu). Ačkoliv žalovaný uvádí, že jsou splněny odstupové vzdálenosti dle § 25 odst. 1 vyhl. č. 501/2006 Sb., nevyplývá to ze správního spisu. Nebyl řešen odstup od stavby žalobce, ani zda umístěním stavby budou splněny požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování kvality prostředí.
7. Závěrem žalobce upozorňoval na tzv. ekologickou zátěž a poukazoval na str. 13 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný věnuje použití asfaltového odpadu na úpravu sběrného dvora. Žalobce byl toho názoru, že žalovaný problematice evidentně nerozumí, a konstatoval, že nikdy netvrdil, že se jedná o nebezpečný odpad. Žalobce pouze uváděl, že se jedná o odpad, který velmi pravděpodobně obsahuje polyaromatické uhlovodíky a že tento odpad byl použit na úpravu povrchu sběrného dvora nelegálně, tedy v rozporu se zákonem o odpadech. Ačkoliv žalovaný správně uvádí, že tento asfaltový odpad může být využit v případě, že se jedná o výrobek, nebo pokud by byl využit na povrchu terénu poté, co v souladu s § 19 odst. 3 zákona o odpadech, žádný závěr o tom, zda se jedná v daném případě o výrobek, či odpad použitý v souladu se zákonnými a podzákonnými předpisy, v odvolacím rozhodnutí nečiní. Navíc žalobce ve správním spise nenašel žádný důkaz o tom, že by žalovaný cokoliv konzultoval s autorizovanou laboratoří.
8. Z výše uvedeného je tedy podle žalobce zřejmé, že jeho námitky nebyly adekvátním způsobem vypořádány. Územní rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s územním plánem města S., neboť chybí údaj o aktuálním rozsahu prašnosti a o jeho navýšení a posouzení, zda objem prašnosti je ještě v limitech hygienických předpisů či nikoliv. Zároveň námitka žalobce ohledně nevhodných odtokových poměrů nebyla vypořádána vůbec. Dále námitka žalobce o tom, že již nyní se ve sběrném dvoře nachází nelegální odpad, který tam byl opět nelegálně použit na vyrovnání podkladu (absentuje laboratorní potvrzení z odebraného vzorku, který nebyl odebrán, o tom, že je tento odpad vhodný - tedy zdravotně nezávadný - k použití na povrchu terénu), nebyla nijak vyvrácena.
9. Žalobce měl vzhledem ke své rodinné anamnéze v souvislosti s ekologickými zátěžemi, prašností, exhaláty z vozidel a nezabezpečeným kontejnerem na azbest v blízkosti svého domu obavu o své zdraví a zdraví své dcery. Žalobce byl tak vzhledem ke shora uvedenému přesvědčen, že napadené rozhodnutí trpí vadami, pro které je nepřezkoumatelné.
10. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný poukazoval na to, že obdobné námitky žalobce uplatnil i v řízení před správním orgánem prvního stupně a v odvolacím řízení, přičemž žalovaný trval na tom, že správní orgány obou stupňů se s nimi náležitě a dostatečně vypořádali. Žalovaný především zdůraznil, že napadeným rozhodnutím byla povolena modernizace stávajícího sběrného dvora, která má za cíl zlepšení podmínek jeho provozu. Žalovaný byl přesvědčen, že žalobou napadené rozhodnutí je zákonné a správné a žádal, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

12. Vzhledem k tomu, že žalovaný souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání a žalobce ve lhůtě mu k tomu stanovené a ani později nevyjádřil svůj nesouhlas s takovýmto postupem, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
13. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

14. Žaloba je nedůvodná.
15. Soud vyšel při posouzení důvodnosti žaloby z následující právní úpravy.
16. Podle § 79 stavebního zákona ve znění účinném ke dni 3. 8. 2016 platí, že rozhodnutí o umístění stavby vymezuje stavební pozemek, umísťuje navrhovanou stavbu, stanoví její druh a účel, podmínky pro její umístění, pro zpracování projektové dokumentace pro vydání stavebního povolení, pro ohlášení stavby a pro napojení na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu.
17. Podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona platí, že účastníkem územního řízení je osoba, jejíž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno.
18. § 87 odst. 1 stavebního zákona stanoví, že stavební úřad oznámí zahájení územního řízení a k projednání žádosti nařídí ústní jednání, a je-li to účelné, spojí jej s ohledáním na místě; oznámení o konání ústního jednání se doručí nejméně 15 dnů předem.
19. § 89 odst. 1 stavebního zákona stanoví, že námitky účastníků řízení musí být uplatněny nejpozději při ústním jednání; jinak se k nim nepřihlíží. Podle § 89 odst. 3 stavebního zákona uvede účastník řízení ve svých námitkách skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako účastníka řízení, a důvody podání námitek; k námitkám, které překračují rozsah stanovený v odstavci 4, se nepřihlíží. Podle § 89 odst. 4 stavebního zákona může osoba, která může být účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. b), uplatňovat námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým může být její právo přímo dotčeno, a k námitkám, které nesplňují uvedené požadavky, se nepřihlíží.
20. § 89 odst. 6 stavebního zákona stanoví, že námitku, o které nedošlo k dohodě mezi účastníky řízení, stavební úřad posoudí na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. Nedošlo-li k dohodě o námitce občanskoprávní povahy, stavební úřad si o ní učiní úsudek a rozhodne ve věci; to neplatí v případě námitek týkajících se existence nebo rozsahu vlastnických nebo jiných věcných práv.
21. § 90 odst. 1 stavebního zákona stanoví, že v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu
 - a) s vydanou územně plánovací dokumentací,
 - b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území,
 - c) s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území,
 - d) s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu,
 - e) s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle

zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.

22. § 92 odst. 1 stavebního zákona stanoví, že územním rozhodnutím stavební úřad schvaluje navržený záměr a stanoví podmínky pro využití a ochranu území, podmínky pro další přípravu a realizaci záměru, zejména pro projektovou přípravu stavby; vyžaduje-li to posouzení veřejných zájmů při provádění stavby, při kontrolních prohlídkách stavby nebo při vydávání kolaudačního souhlasu, může uložit zpracování prováděcí dokumentace stavby.
23. Není-li záměr žadatele v souladu s požadavky uvedenými v § 90 nebo jestliže by umístěním a realizací záměru mohly být ohroženy zájmy chráněné tímto zákonem nebo zvláštními právními předpisy, stavební úřad podle § 92 odst. 2 stavebního zákona žádost o vydání územního rozhodnutí zamítne.
24. Z napadeného rozhodnutí soud zjistil, že prvoinstančním rozhodnutím bylo rozhodnuto o umístění stavby spočívající v úpravě existujícího sběrného dvora odpadů, kdy šlo o ocelový přístřešek, buňku pro obsluhu, zpevnění ploch, rozvody elektroinstalace, veřejného osvětlení a kamerového systému, vodovodní přípojku, rozvody kanalizace, přejezdovou váhu, plotovou zeď a drenážní potrubí. Odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí bylo žalovaným napadeným rozhodnutím zamítnuto a prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno.
25. Soud předepisuje, že rozsah přezkumu žalovaného ve vztahu k prvoinstančnímu rozhodnutí na základě odvolání podaného žalobcem je vymezen v § 89 odst. 2 správního řádu tak, že odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem. Vzhledem k § 68 odst. 3 správního řádu musí rozhodnutí odvolacího orgánu obsahovat důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se odvolací správní orgán řídil při vydání rozhodnutí, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s odvolacími námitkami.
26. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 232/2017 - 102, ze dne 11. dubna 2019, podle něhož „Rozsah přezkumu prováděného správním orgánem při rozhodování o odvolání lze dovodit z § 89 odst. 2 správního řádu, podle něhož „odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.“ Z odůvodnění rozhodnutí o odvolání tak musí být patrný především dosavadní průběh a výsledek správního řízení v míře potřebné pro zasazení rozhodnutí o věci do patřičného skutkového a právního kontextu. Dále musí být zřejmé, jak naložil správní orgán s námitkami účastníka řízení obsaženými v podaném odvolání, proč považuje argumentaci za lichou, mylnou nebo vyvrácenou, podle které právní normy rozhodl, případně zda shledal jiné vady řízení, k nimž byl povinen přihlídnout z úřední povinnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45).“
27. Ve vztahu k odvolacímu přezkumu rozhodnutí v územním řízení platí, jak vyplývá z

výše citovaných ustanovení stavebního zákona, že žalovaný jakožto odvolací orgán byl povinen ve svém rozhodnutí vypořádávat jen takové odvolací námitky žalobce, které splňují všechny následující podmínky: byly včas uplatněny jak v prvoinstančním řízení, tak současně i v odvolání žalobce, směřovaly proti projednávanému stavebnímu záměru a mohlo jimi být přímo dotčeno žalobcovo vlastnické nebo jiné věcné právo k pozemku nebo stavbě.

28. Nesplňovala-li námitka být jen jedinou z uvedených třech podmínek, nemohla taková námitka jako žalobní bod obstát, protože žalovaný nemohl pochybit, nevypořádal-li takovou námitku vůbec nebo vypořádal-li ji nesprávně. Jinými slovy, jakmile není jakákoli z uvedených podmínek splněna, žalobcem vznesená argumentace by vybočila z mezí jeho přípustných námitek ve smyslu stavebního zákona, šlo by o pouhé připomínky a jejich vadné nebo chybějící vyhodnocení nemůže mít povahu procesní vady s vlivem na zákonnost výroku napadeného rozhodnutí.
29. Soud vyšel z toho, že podle ustálené judikatury (například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 5 Afs 16/2003-56) tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek, a proto se soud zabýval jak odůvodněním prvoinstančního rozhodnutí, tak i napadeného rozhodnutí.
30. Na místě je předeslat, že žalobce vznesl včasné námitky podáním ze dne 6. 10. 2016, 11. 12. 2017 a 21. 3. 2018. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. července 2010 čj. 9 As 36/2010-127 judikoval, že pokud je na základě námitek účastníka stavebního řízení uplatněné dle § 114 odst. 1 stavebního zákona z roku 2006 provedena úprava projektové dokumentace, je stavební úřad povinen před vydáním stavebního povolení dát účastníkům řízení možnost uplatnit případné námitky k projektové dokumentaci v upravené podobě. S tímto východiskem přistoupil soud k posouzení žalobních námitek.
31. V námitkách ze dne 6. 10. 2016 žalobce uvedl, že nesouhlasí se stávajícím provozem, že záměr je v rozporu s urbanistickým charakterem lokality, že kanalizace v M. ulici je již nyní přetížena a záměr s sebou přinese ještě další zatížení, že má v sousedství záměru dvě studny, jejichž stav by záměrem neměl být dotčen, že absentuje řešení ekologických zátěží na pozemcích, které mají být podle záměru pokryty asfaltem, že by záměr mohl být řešen prostorově vhodněji a sběrný dvůr jako takový by měl být umístěn jinde.
32. V námitkách podaných dne 11. 12. 2017 žalobce uvedl, že proces posouzení vzorků půdy za účelem zjištění kontaminace půdy nebyl zvolen vhodně (navážka, nízká hloubka, místo odběru), vyslovil obavu z kontaminace spodní vody, obavy ze zvýšeného hluku a prašnosti odůvodněné již nyní nadměrným hlukem a prašností, namítl absenci studie hlučnosti, prašnosti a odtokových poměrů.
33. V námitkách ze dne 21. 3. 2018 žalobce na svých předchozích námitkách trval.
34. Žalobce v žalobě uplatnil vícero žalobních námitek odůvodňujících nezákonnost napadeného rozhodnutí, přičemž soud je níže vypořádá chronologicky tak, v jakém pořadí je žalobce uvedl v žalobě.
35. Žalobce žalovanému nejprve vytknul, že územní rozhodnutí není v souladu územním plánem, protože ve správním řízení nebylo prokázáno, že prašnost následně provozované stavby nebude překračovat míru stanovenou hygienickými předpisy pro bydlení. Závěr žalovaného v napadeném rozhodnutí, že záměrem nedojde k podstatnému navýšení prašnosti, nýbrž dojde ke snížení jejího stávajícího stavu, kdy z rozhodnutí údaj o stávající a budoucí míře prašnosti nevyplývá, nebyl nijak odůvodněn a nemá oporu ve spisu. Žalobce dodal, že ho již stávající provoz sběrného dvora obtěžuje a má starost o své zdraví.
36. Jak již bylo výše konstatováno, předmětem územního rozhodnutí byla žadatelem Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

navržená stavba spočívající v úpravě stávajícího sběrného dvora odpadů spočívající v ocelovém přístřešku, buňky pro obsluhu, zpevněných plochách, rozvodech elektroinstalace, veřejném osvětlení, bezpečnostním kamerovém systému, vodovodní přípojce, rozvodech kanalizace, přejezdové váze, plotové zdi a úpravě vjezdu a umístění drenážního potrubí.

37. V prvoinstančním rozhodnutí je uvedeno, že soulad stavby s územním plánem S. ze dne 13. 7. 2018 je kromě obsahu územního plánu dán i tím, že bylo vydáno krajskou hygienickou stanicí, orgánem ochrany ovzduší i Městským úřadem Horšovský Týn, odborem výstavby a územního plánování, souhlasné stanovisko se záměrem. Prašnost bude zpevněním a vyasfaltováním povrchu sběrného dvora při pohybu automobilů a techniky oproti stavu před realizací záměru nepochybně snížena. Záměr proto nebude podstatně omezovat obvyklé užívání sousedních pozemků v míře nepřiměřené místním poměrům.
38. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že stávající sběrný dvůr se nachází podle územního plánu města S. na území smíšené obytné plochy s přípustným využitím pro objekty technických služeb a hospodaření s odpady v takovém rozsahu a formě, aby svým provozem nad míru stanovenou hygienickými předpisy pro bydlení neovlivňovaly plochy, objekty a zařízení sloužící bydlení nebo rekreaci. Žalovaný stvrdil závěr prvoinstančního orgánu, že navrhované řešení není s územním plánem v rozporu, protože umístěním a provozem stavby nedojde k ovlivnění okolních ploch a objektů sloužících k bydlení a rekreaci nad míru stanovenou hygienickými předpisy pro bydlení (str. 7 napadeného rozhodnutí). Žalovaný dospěl k závěru, že při navýšení kapacity o 350 tun vzniklé umístěním většího počtu kontejnerů a jejich objemu nedojde k podstatnému navýšení hluku, prašnosti či zásadnímu zhoršení odtokových poměrů. Ve vztahu k prašnosti žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že navrhovaným řešením spočívajícím v úpravě povrchů se prašnost při pohybu automobilů oproti stávajícímu stavu sníží. Proto žalovaný dospěl k závěru, že žalobcův odvolací požadavek na provedení studie prašnosti není neopodstatněný.
39. Námitka není důvodná.
40. Soud předesílá, že skutečnost, zda a případně jak stávající provoz žalobce případně obtěžuje, není pro soudní přezkum napadeného rozhodnutí rozhodná, protože taková námitka nesměruje proti projednávanému stavebnímu záměru, tj. nevztahuje se k předmětu správního řízení a je tudíž mimoběžná. Proto je tvrzení žalobce o aktuálních obtížích žalobce právně irelevantní, a to bez ohledu na další procesní podmínky uplatnění takové žalobní námítky, jež není z tohoto důvodu třeba zkoumat.
41. Pokud jde o námitku, že záměr je v rozporu s územním plánem, protože bude svým provozem nad míru stanovenou hygienickými předpisy pro bydlení ovlivňovat bydlení žalobce, jde o námitku přípustnou, protože směřuje proti projednávanému stavebnímu záměru a může jí být přímo dotčeno žalobcovo vlastnické právo k jeho sousednímu pozemku a stavbě.
42. Podle § 11 odst. 3 ve spojení s § 12 odst. 3 zákona č. 201/2012 Sb. vydává obecní úřad obce s rozšířenou působností v souladu se stavebním zákonem závazné stanovisko k umístění předmětné stavby podle stavebního zákona, které obsahuje podmínky umístění stavby.
43. Podle § 4 odst. 2 stavebního zákona platí, že stavební úřady postupují ve vzájemné součinnosti s dotčenými orgány chránícími veřejné zájmy podle zvláštních právních předpisů nebo tohoto zákona. Dotčené orgány vydávají závazná stanoviska pro

- rozhodnutí, když pro obsah stanoviska se použije § 149 odst. 2 správního řádu obdobně.
44. Ze správního spisu soud ověřil, že Městský úřad Horšovský Týn, odbor životního prostředí, vydal na základě zákona č. 201/2012 Sb. dne 11. 9. 2018 souhlasné závazné stanovisko čj. MUHT 130053/2018, v němž uvedl podmínku, že budou přijata účinná opatření k minimalizaci emisí prachových částic a částic z azbestu, např. skrápění, zaplachtování, apod. na základě Programu zlepšování kvality ovzduší zóny Jihozápad, Opatření obecné povahy MŽP čj. 33589/ENV/16, ze dne 25. 5. 2016, tzn. předcházení znečišťování ovzduší a snižování úrovně znečišťování tak, aby byla omezena rizika pro lidské zdraví a snížena zátěž životního prostředí a tato podmínka byla zahrnuta pod poř. č. 8 stavebním úřadem do podmínek prvoinstančního rozhodnutí. Prvoinstanční orgán v tomto směru nijak nepochybil. Podle § 149 odst. 1 správního řádu byl obsah závazného stanoviska závazný pro výrokovou část prvoinstančního rozhodnutí.
45. V dané věci žalobce správnost ani zákonnost popsaného souhlasného závazného stanoviska v odvolacím řízení nenapadl. Je na místě zdůraznit, že žalobce mohl účinně vznášet jen námitky týkající se dotčení jeho vlastnického práva k sousednímu pozemku a nepříslušely mu námitky na ochranu veřejného zájmu. Protože odvolání nesměřovalo proti obsahu závazného stanoviska, nebyl odvolací správní orgán povinen obstarat potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízenému správnímu orgánu příslušnému k jeho vydání podle § 149 odst. 4 správního řádu.
46. V souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. platí, že byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví. O takový případ v případě popsaného závazného stanoviska jde. Soud smí však zákonnost závazného stanoviska přezkoumávat jen tehdy, napadl-li ji žalobce v odvolání a současně i v žalobě, protože na zákonnost napadeného rozhodnutí mohlo mít závazného stanovisko vliv jen tehdy, pokud proti závaznému stanovisku brojil účastník v odvolání. Tento závěr vyplývá jednak z § 89 odst. 2 správního řádu (*Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává odvolací orgán jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem.*) a jednak z citovaného § 75 odst. 2 s. ř. s. (*Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.*). V daném případě zákonnost závazného stanoviska nenapadl žalobce ani v odvolání, ani v žalobě. Proto byl podle citovaného § 149 odst. 1 správního řádu obsah závazného stanoviska závazný pro výrokovou část prvoinstančního rozhodnutí závazný a žalovaný nepochybil, když postup prvoinstančního orgánu aproboval.
47. Žalobce spatřoval nezákonnost napadeného rozhodnutí v tom, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že prašnost následně provozované stavby nebude překračovat míru stanovenou hygienickými předpisy pro bydlení. Tento závěr učinil žalobce z toho, že v řízení nebyla zjištěna stávající prašnost sběrného dvora ani prašnost vzniklá v důsledku stavby, takže závěr správních orgánů, že stavbou nedojde k podstatnému navýšení prašnosti, nemá oporu ve spisu.
48. Takto formulované žalobní námitce nelze přisvědčit. Žalobce mohl, jak je výše uvedeno, v územním řízení uplatnit toliko námitky proti projednávanému stavebnímu záměru, jimiž mohlo být přímo dotčeno žalobcovo vlastnické právo k sousednímu pozemku a stavbě. Žalobce však nenamítl, že by projednávaný stavební záměr vedl ke zvýšené prašnosti, jež by ho, jako vlastníka sousedního pozemku a stavby, obtěžovala. Žalobce

nenamítal, že projednávaný stavební záměr povede ke zvýšené prašnosti, ale brojil jen proti tomu, že závěr o vyloučení podstatného navýšení prašnosti nemá oporu ve spisu. V tom však nelze žalobci přisvědčit, protože správní orgány jasně uvedly, že předmětný stavební záměr žádnou prašnost oproti stávající úrovni vytvářet nebude. Tento závěr naprosto logicky odpovídá tomu, co je stavebním záměrem tak, jak je popsán výše, tj. přístřešek, obslužná buňka, rozvody, plot apod. Tyto stavby z podstaty nebezpečí zvýšení prašnosti (tedy stav před jejich provedením a po něm) vylučují, ledaže by žalobce tvrdil nějaké konkrétní specifické důvody, proč by právě v tomto případě tomu tak být nemělo. Žádné takové tvrzení však žalobce neuvedl. Správní orgány došly k logickému závěru, že prašnost nemůže být stavebním záměrem zvýšena, naopak jediná změna, o níž by bylo možné uvažovat, je snížení míry prašnosti, protože dochází ke zpevnění ploch (asfaltobeton, panely), jež obecně míru prašnosti snižují.

49. Namítal-li žalobce, že nebyla prokázána stávající a budoucí míra prašnosti, což by podle žalobce mělo vést k nezákonnosti napadeného rozhodnutí, nejde o námitku důvodnou, protože v řízení nebylo zjištěno, že by záměrem mělo dojít ke zvýšení prašnosti oproti stávajícímu stavu, proto nebylo důvodu se stávající mírou prašnosti zabývat.
50. Soud dodává, že žalovaný správně v napadeném rozhodnutí (str. 8 uprostřed) uvedl, že závěr prvoinstančního orgánu o souladu projednávaného záměru s územním plánem nelze opírat o stanovisko Městského úřadu Horšovský Týn, odboru výstavby a územního plánování, a to vzhledem k bodu 10 přechodných ustanovení části první zákona č. 225/2017 Sb.
51. Druhou žalobní námitkou bylo, že územní rozhodnutí neobsahuje údaje o tom, na jaké části pozemků má být stavba umístěna, která pro potřeby neurčeného technického dvora, a jak se územní rozhodnutí týká pozemků parc. č. X a st. X v k. ú. S.-ves. Žalobce namítl, že studie hlučnosti opatřená ve správním řízení nereflektuje skutečný stav a že mělo být provedeno měření hlučnosti na místě samém. Žalobce argumentoval vysokou hlučností provozu, kdy jde nejen o hluk při odvozu odpadu, ale i při vykládce odpadu, a provoz desítek vozidel v provozu denně. Žalobce dodal, že dne 3. 7. 2019 počet vozidel s odpadem spočítal a že sběrný dvůr je původcem značného hluku.
52. Ani druhý okruh žalobních námitek nebyl důvodný.
53. Soud předeseílá, že žalobce ve svém odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí námitku týkající se určení dotčených pozemků uvedenou v první větě předchozího odstavce neuvedl.
54. V prvoinstančním rozhodnutí je v podmínce č. 1 pro umístění stavby, že stavba bude umístěna v souladu s projektovou dokumentací Ing. P., zejména celkovým situačním výkresem. Z tohoto výkresu C.2 je naprosto zřejmé, kde jsou předmětné stavby umístěny a do jakých pozemků zasahují – jakými pozemky jsou stavby dotčeny vyplývá i z popisu prostorového řešení na str. 2 až 4 prvoinstančního rozhodnutí. Dotčení pozemků parc. č. 15/1 a st. 9 vyplývá prostřední části str. 2 a závěru str. 3 prvoinstančního rozhodnutí. V každém případě jde však o námitky týkající se skutečností, o nichž žalobce nikterak netvrdil, že by jimi mohlo být přímo dotčeno jeho vlastnické právo k jeho sousednímu pozemku a stavbě.
55. K hlučnosti soud uvádí následující.
56. Soud opět konstatuje, že skutečnost, zda a případně jak stávající provoz žalobce případně hlukově obtěžuje, není pro soudní přezkum napadeného rozhodnutí rozhodná, protože taková námitka nesměřuje proti projednávanému stavebnímu záměru, tj. nevztahuje se k předmětu správního řízení a je tudíž mimoběžná. Tvrzení žalobce o aktuálních hlukových poměrech je podle § 75 odst. 1 s. ř. s. právně irelevantní, a to bez ohledu na

další procesní podmínky uplatnění takové žalobní námitky, jež není z tohoto důvodu třeba zkoumat (jde o stav po vydání napadeného rozhodnutí).

57. V prvoinstančním rozhodnutí je uvedeno, že Krajská hygienická stanice Plzeňského kraje, v jejíž kompetenci je dohled nad dodržováním hygienických limitů hluku, vydala souhlasné stanovisko čj. KHSPL/28573/21/2018 ze dne 16. 10. 2018 k záměru, když hluková studie prokazuje, že záměr nezatíží chráněný venkovní prostor okolních staveb nadlimitním hlukem. Záměr proto nebude podstatně omezovat obvyklé užívání sousedních pozemků v míře nepřiměřené místním poměrům. Krajská hygienická stanice Plzeňského kraje, jakožto příslušný dotčený orgán dle § 77 odst. 1 a 3, § 30 zákona č. 258/2000 Sb. v návaznosti na § 12 nařízení vlády č. 272/2011 Sb., kdy zjistila soulad záměru s požadavky předpisů v oblasti veřejného zdraví, o němž nevznikly pochybnosti.
58. Žalovaný v napadeném rozhodnutí úvahy prvoinstančního orgánu aproboval a doplnil, že ve věci vydala Krajská hygienická stanice Plzeňského kraje, jakožto příslušný dotčený orgán dle zákona č. 258/2000 Sb., stanovisko čj. KHSPL/28573/21/2018 ze dne 16. 10. 2018, podle něhož se projednávaná stavba se veřejného zájmu na ochraně ovzduší netýká a požádal o doložení protokolu z měření hluku z provozu sběrného dvora až ve fázi žádosti o vydání kolaudačního souhlasu. Žalovaný dospěl k závěru, který soud aprobuje, že do podmínek prvoinstančního rozhodnutí žádná podmínka ve smyslu zákona č. 258/2000 Sb. zahrnuta býti neměla. Žalovaný odkázal na hlukovou studii vycházející z východiska současného průjezdu osmi nákladních aut, prokazující, že záměr nezatíží venkovní prostor nadlimitním hlukem.
59. Soud z uvedeného stanoviska Krajské hygienické stanice ověřil, že tento orgán ochrany veřejného zdraví se záměrem vyslovil souhlas s podmínkou, že k žádosti o vydání kolaudačního souhlasu bude doložen protokol o měření hluku z provozu sběrného dvora, ve kterém budou obsaženy veškeré zdroje hluku zejména z vykládky z nákladních automobilů, a to v chráněných venkovních prostorech staveb umístěných nejbližší ke sběrnému dvoru.
60. Dále soud z hlukové studie ze září 2018 ověřil, že závěr studie vychází z východiska průjezdů 16 (navýšení z 6 na 8 vjíždějících) nákladních automobilů a 30 (navýšení z 20 na 30) osobních automobilů za jeden den včetně nakládky a vykládky. Studie došla k závěru, že při těchto vstupních údajích nebude překročena hodnota hygienického limitu nejbližšího chráněného venkovního prostoru staveb vlivem hlukové zátěže z rozšířeného provozu sběrného dvora.
61. Podle § 4 odst. 2 stavebního zákona platí, že stavební úřady postupují ve vzájemné součinnosti s dotčenými orgány chránícími veřejné zájmy podle zvláštních právních předpisů nebo tohoto zákona. Dotčené orgány vydávají závazná stanoviska pro rozhodnutí, když pro obsah stanoviska se použije § 149 odst. 2 správního řádu obdobně.
62. Jak vyplývá ze shora uvedeného, správní orgány správně vyšly ze závazného stanoviska orgánu ochrany ovzduší, když žalobce nezákonnost závazného stanoviska v žalobě neuplatnil. Protože odvolání nesměřovalo proti obsahu závazného stanoviska, nebyl žalovaný povinen obstatat potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízenému správnímu orgánu příslušnému k jeho vydání podle § 149 odst. 4 správního řádu.
63. Žalobce závěry hlukové studie nijak nevyvrátil, nepředložil ani neoznačil důkazy, které by závěry studie vyvrátily a odůvodněný závěr studie se jeví jako logický.
64. Žalobce dále namítl, že závěr správních orgánů, že stavba nepovede k podstatnému zhoršení odtokových poměrů, se neopírá o obsah spisu, protože kanalizace o průměru 250 mm není dostatečná, neboť již nyní dešťová voda stékající z pozemků, kde je stavba

umístěna, na plotovou zeď žalobce vede k podmáčení zdi a současně ohrožuje kvalitu podzemní vody ve studni žalobce. Žalobce namítl absenci odtokové studie. Žalobce argumentoval tím, že není úkolem žalobce opatřovat důkazy o nelegálnosti záměru, přesto však k důkazu předložil fotodokumentaci.

65. Námitky nebyly důvodné.
66. V prvoinstančním rozhodnutí je uvedeno, že vlastník i správce jednotné kanalizace pro odvod dešťových a splaškových vod vyjádřili souhlas s napojením sběrného dvora na veřejnou kanalizaci. Navýšení asfaltového povrchu bude o cca 17%, tudíž navýšení plochy s nevsakujícím povrchem bude minimální. Zpevněná plocha je navržena tak, aby dešťová voda stékala vyspádováním do kanalizačních vpustí a byla odváděna do veřejné kanalizace. Stékání vody na sousední nemovitosti budou vyloučeny žlabovnicemi a betonovými obrubami. Kapacita napojení na veřejnou kanalizaci je dostatečná vzhledem k výpočtu vycházejícímu z intenzity deště dané Truplovými tabulkami (120 l/s/ha) a plochou dvora (2 000 m²) a kapacitou užitého kanalizačního potrubí DN200, kdy vypočtený objem srážek je tak max. 22-24 l/s a kapacita kanalizačního potrubí 29,1 l/s. Prvoinstanční orgán doplnil, že aktuálně probíhá výstavba veřejné splaškové kanalizace. Pokud jde o vliv záměru na podzemní vody, žalobce nepředložil žádný důkaz o kvalitě vody v jeho studních a vliv stavby na hladinu či kvalitu vody v okolních studnách se nepředpokládá, což dokládá i stanovisko Povodí Vltavy s. p. ze dne 15. 6. 2016 sp. zn. 32341/2016/342/Ron. Vodoprávní úřad (Městský úřad Horšovský Týn, odbor životního prostředí) ve svém koordinovaném stanovisku ze dne 5. 6. 2017, čj. MUHT 7591/2017, stanovil podmínky k ochraně podzemních vod, které byly zahrnuty do podmínky č. 8 prvoinstančního rozhodnutí.
67. Žalovaný v napadeném rozhodnutí závěry prvostupňového orgánu aproboval a dodal, že likvidace dešťových vod je dostatečným způsobem řešena v textové i grafické části projektové dokumentace.
68. Argumentace žalobce týkající se aktuálních odtokových poměrů sběrného dvora není relevantní, protože předmětem územního řízení je posouzení umístění žadatelem navrhované stavby.
69. Námitky žalobce byly řádně a úplně vypořádány v prvoinstančním a napadeném rozhodnutí, jak je popsáno výše, když závěry správních orgánů soud plně aprobuje. V řízení nebylo prokázáno, že by záměr, který je předmětem řízení, měl vést k podmáčení plotové zdi žalobce a negativně ohrozit kvalitu podzemní vody ve studni žalobce. Opak tohoto skutkového zjištění v řízení prokázán nebyl. Vlastník i správce jednotné kanalizace pro odvod dešťových a splaškových vod vyjádřili souhlas se záměrem. Závěr o tom, že nepatrné navýšení asfaltového povrchu nemůže odtokové poměry podstatně ovlivnit, je logický. Navíc navrhované řešení obsahuje úpravu, že odtok dešťové vody bude regulován vyspádováním do kanalizačních vpustí a stékání vody na nemovitosti žalobce je omezeno žlabovnicemi a betonovými obrubami. Kapacita napojení na veřejnou kanalizaci byla i ve vztahu k uvažovanému řešení výše popsaným přezkoumatelným výpočtem logicky uznána za dostatečnou. Negativní vliv záměru na studny žalobce nebyl prokázán a závazné stanovisko vodoprávního úřadu bylo zahrnuto do podmínek č. 8 prvoinstančního rozhodnutí. Postupu správních orgánů proto nelze ničeho vytknout. Stejně jako správní orgány má soud za to, že nebyl proto důvod zajišťovat ve správním řízení odtokovou studii.
70. Čtvrtou námitkou žalobce bylo, že územní rozhodnutí je v rozporu se stanovenými odstupovými vzdálenostmi ohledně buňky pro obsluhu a stavby žalobce. Dále žalobce uvedl, že územní rozhodnutí se nevypořádalo s vlivem stavby na osvětlení a oslunění a na

zachování kvality prostředí.

71. Námitka, že se napadené nevypořádalo s vlivem stavby na osvětlení a oslunění a na zachování kvality prostředí, není námitkou, k níž by byl žalobce oprávněn, protože žalobce neuvedl, jak konkrétně by projednávaným záměrem v tomto směru mělo být zasaženo do jeho právní sféry. Soud konstatuje, že žalobce v průběhu správního řízení netvrdil, že by záměrem mohlo být přímo dotčeno žalobcovo vlastnické právo týkající se osvětlení a oslunění. Proto platí, že nedostatečný či vadný způsob vypořádání námítky nemohl mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Tvrzení o kvalitě prostředí není způsobitelné pro svou obecnost být žalobním bodem.
72. Pokud jde o odstupovou vzdálenost, správní orgány dospěly k závěru, že buňka pro obsluhu bude umístěna 0,75 m od zděného oplocení na hranici pozemku žalobce, když tato vzdálenost odpovídá § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb.
73. Podle § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. platí, že vzájemné odstupy staveb musí splňovat požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, veterinární, ochrany povrchových a podzemních vod, státní památkové péče, požární ochrany, bezpečnosti, civilní ochrany, prevence závažných havárií, požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování kvality prostředí. Odstupy musí dále umožňovat údržbu staveb a užívání prostoru mezi stavbami pro technická či jiná vybavení a činnosti, například technickou infrastrukturu.
74. Soud aprobejuje popsany závěr správních orgánů o dostatečné vzdálenosti buňky pro obsluhu včetně jeho odůvodnění a i tuto žalobní námitku považuje za nedůvodnou. Žalobce v žalobě ani neuvedl, jak konkrétně bude stavbou buňky pro obsluhu přímo dotčeno jeho vlastnické právo ke které nemovité věci a proč.
75. Poslední, pátou, žalobní námitkou bylo, že při úpravě povrchu sběrného dvora byl v rozporu se zákonem o odpadech použit odpad obsahující polyaromatické uhlovodíky. Z rozhodnutí nelze zjistit, zda žalovaný považuje použitý materiál za výrobek nebo odpad ve smyslu příslušných zákonných ustanovení. Žalobce namítl absenci důkazu o tom, že žalovaný tuto otázku konzultoval s autorizovanou laboratoří, a absenci laboratorních zkoušek o použitém materiálu při úpravě sběrného dvora. Žalobce vyslovil obavu o zdraví své a své dcery vzhledem k použitému odpadu, prašnosti, exhaláty z vozidel a nezabezpečeného kontejneru na azbest v blízkosti svého domu.
76. Soud konstatuje, že námitka nesměřuje proti projednávanému stavebnímu záměru, když žalobce tvrdí, že v minulosti proběhly úpravy sběrného dvora nelegálně (nejde tudíž o projednávaný stavební záměr). Námitku shrnul žalobce v závěru str. 5 žaloby tak, že se ve sběrném dvoře nyní nachází nelegální odpad, který byl nelegálně použit na vyrovnání podkladu. Námitka použití odpadu obsahujícího polyaromatické uhlovodíky nemůže být z podstaty důvodná: Předmětem územního řízení je rozhodnutí o umístění stavby s přihlédnutím ke kritériím podle § 90 stavebního zákona. Proto je zcela právně bezvýznamné pro vydání rozhodnutí v předmětné věci, jak se postupovalo při provádění jakékoli stavby. I kdyby došlo k tomu, co uvádí žalobce, jeho námitka nesměřuje proti projednávanému záměru a jeho tvrzenému negativnímu dopadu do právní sféry žalobce. Proto jde o námitku mimoběžnou, k níž správní orgány nemusely přihlížet a ve vztahu k ní a zákonnosti napadeného rozhodnutí nemohly pochybit.
77. Pokud žalobce vyslovil obavu o zdraví své a své dcery vzhledem k použitému odpadu, prašnosti, exhaláty z vozidel a nezabezpečeného kontejneru na azbest v blízkosti svého domu, nemůže jít o námitku důvodnou. Použitý odpad a prašnost byly řešeny v předchozích bodech odůvodnění tohoto rozsudku. Exhaláty z vozidel a kontejner žalobce ve správním řízení jako námitku neuplatnil, v žalobě ji nijak nezdůvodnil a nelze

zjistit její souvislost s projednávaným stavebním záměrem, jež je jednou z podmínek důvodnosti žalobní námitky.

78. Lze shrnout, že žalobní námitky vznesené v odvolání proti prvoinstančnímu orgánu žalovaný řádně a úplně vypořádal, přičemž jeho posouzení soud aprobuje. Soud neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo nezákonné z důvodů uvedených v žalobních námitkách.
79. Soud uzavírá, že neshledal důvodnou žádnou z žalobních námitek žalobce. Vzhledem k výše uvedenému proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou ve výroku I tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

80. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně ve vyjádření k žalobě vzdal (výrok II rozsudku). Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil. Žádné takové náklady zúčastněné osobě nevznikly (III výrok tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 26. března 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu